

Vak 120

20.

Broederschap

TER EERE VAN DEN

H. ANTONIUS VAN PADUA,

ingesteld 28 October 1881,

in de Parochie-Kerk van de H. ROSALIA.

BIBL. CONV.
O. F. M.
WIJCHENS

ROTTERDAM,
G. W. VAN BELLE.

1882

IMPRIMATUR.

J. A. VAN DEN AKKER,

Libr. Cens.

HARLEMI,
die 5 Martii 1882.

GEZANGEN,

ter eere van den H. Antonius van Padua.

I.

Patroon.

ANTONIUS,
Van Padua!
Zoo heilig en zoo goed;
Wij loven God,
Die door uw hand
Zoo vele wond'ren doet.
Geen geur en kleur
Van bloemen is
Zoo aangenaam en fijn,
Als voor een ziel,
Die God bemint,
Uw schoone deugden zijn.
ANTONIUS enz.

De liefde Gods
En Godes eer

Bewogen uwe tong,
 Waardoor berouw,
 En zaal'ge vrees
 In alle harten drong.
 ANTONIUS enz.

Gij waart een schild,
 En zijt het nog,
 Voor de onschuld in gevaar;
 Al wie u bidt;
 Wordt uwe hulp
 In elken nood gewaar.
 ANTONIUS enz.

ANTONIUS,
 Gij, menschenvriend,
 En vriend van God den Heer,
 Patroon van dit,
 Ons Broederschap,
 Zie gunstig op ons neer
 ANTONIUS enz.

Al komen wij
 Ook telkens weer

Voor vijand of voor vriend,
 Of voor ons zelv';
 Toon dat men u
 Niet vrucht'loos eert en dient.
 ANTONIUS enz.

II.

Nederigheid.

Arme moeder des Verlossers,
 Schoon een spruit van Davids stam;
 Nedrig huisje in Nazareth, waar
 Gabriël eens binnen kwam;
 Josef, Jesus voedstervader,
 Heilig en rechtvaardig man;
 (Die de nooddrift voor de zijnen
 Slechts door arbeid vinden kan). (*bis.*)

Stalleken in Bethlems' velden;
 Kribbeken in dezen stal;
 Jesus, die u heeft verkozen,
 Toont wat Hij ons leeren zal.

Broeders, hij, dien wij vereeren,
 Onze vader en patroon,
 Hij verstond de schoone lessen,
 Ons gegeven door Gods Zoon. (*bis.*)

De armoede is voor hem een parel,
 Die hij koopt voor al zijn goed;
 De ootmoed maakt hem d'allerminste,
 Daar hij ziet wat Jesus doet.
 Heil'ge ANTONIUS, de wereld
 Is zoo vol van ijdelheid;
 Bid dat we ons voor alles wachten,
 Wat ons ten verderve leidt. (*bis.*)

Duld niet dat we aan 't aardsche ons hechten,
 Zoo verleid'lijk voor de jeugd;
 Leer ons arm en ned'rig wezen —
 Zonder ootmoed geene deugd.
 Heil'ge ANTONIUS, de wereld
 Is zoo vol van ijdelheid;
 Bid dat we ons voor alles wachten,
 Wat ons ten verderve leidt. (*bis.*)

III.

Verborgen leven.

Bloemen kunnen de oogen boeien,
Als ze heerlijk staan te bloeien,
In haar volle kleurenpracht;
Maar ook als zij half ontloken,
Of in 't groen zijn weggedoken,
Toonen zij niet minder kracht. (*bis.*)

Schoon de palmtak der victorie;
Groot ook de ijver voor Gods glorie,
Die ANTONIUS beziel':
Voor het waar geloof te sneven
Bij de Mooren, was zijn streven;
Tot de Heer hem wederhield (*bis.*)

Nu, in de eenzaamheid tevreden,
Blijft hij 't pad der deugd betreden,
Daar hij niet naar grootheid streeft;
Blijft op Jesus' voorbeeld staren,
Die ook dertig lange jaren,
Gansch verborgen heeft geleefd. (*bis.*)

Dat de wil van God geschiede!

God alleen ons hart gebiede!

Is ons dagelijksche beê;

Maar komt God een offer vragen,

Moeten we iets om Hem verdragen;

Neen! dan telt die beê niet meê. (*bis.*)

Wilt Gij God oprecht beminnen,

Streelt dan niet uw eigen zinnen;

Zelfs uw smaak niet voor het goed.

Herders, door Gods geest geleiden,

Moeten u de spijs bereiden,

Die uw ziel het beste voedt. (*bis.*)

Zondaars, heidenen bekeeren,

Om Gods glorie te vermeereren,

Is een zaak van groot gewicht.

Deugden oefnen in 't verborgen

En voor onze ziel te zorgen,

Is voor ons een eerste plicht. (*bis.*)

IV.

Gehoorzaamheid.

„Spreek, ANTONIUS, een woord,
„Dat deez' broederschaar kan stichten,”

Heb ik een bevel gehoord?

(Zal zijn nedrigheid hier zwichten?)

Uw Eerwaardigheid gebiedt?

Ik? ik bid — ik kan dat niet. (*bis.*)

„Spreek, ANTONIUS, begin;

„Wat uw mond ons dan verkondig,

„Gaf de geest van God u in.”

(Ongehoorzaam zijn is zondig)

Ieder woord, dat zij vernam;

Was een vonk en werd een vlam. (*bis.*)

Jesus is zijn zoeten naam

Aan gehoorzaamheid verschuldigd;

Naam, dien aarde en hemel saâm

Met gebogen knieën huldigt;

God de Vader schonk dat loon

Aan den kruisdood van Zijn Zoon. (*bis.*)

Laat ANTONIUS' gedrag
 Onze levensregel wezen;
 Eerbied hebben voor gezag —
 Wil de wereld nog genezen;
 Zij ze niet meer eigenwijs!
 Dan wordt de wereld een paradijs. (*bis.*)

V.

Bezigheid.

Ouders van ANTONIUS,
 Veel geluk met zulk een zoon!
 Uw godvruchtig voorbeeld volgt
 Uw ANTONIUS zoo schoon.
 Al zijn tijd heeft hij bezet
 Met zijn lessen en gebed. } *bis.*

Hij volgt BASILIUS na
 En GREGOOR VAN NAZIANZ;
 Midden in een slechte stad

Houdt hun deugd haar vollen glans;
 Beiden kennen slechts die straat, } *bis.*
 Die naar school en kerke gaat.

Altijd nuttig bezig zijn
 Hoedt ons voor de ledigheid;
 Die, helaas zoo menigeen
 Op verkeerde wegen leidt.
 Arbeid, met gebed gepaard, } *bis.*
 Was en is Gods zegen waard.

VI.

Devotie voor de H. Maagd.

Zijn hart zoo schoon van af zijn jeugd,
 Ontvankelijk voor de grootste deugd;
 Maar blootgesteld, als elk, aan strijden;
 (Het leven is een strijd op aard;
 Goed strijden is den hemel waard);
 Dat hart zal hij MARIA wijden,

MARIA neemt dat offer aan,
 Beschermt hem op zijn levensbaan,
 Behoedt haar liev'ling voor gevaren.
 Hij knielt zoo gaarne bij haar troon,
 Zij vraagt voor hem van haren Zoon,
 Dat hij zijne onschuld moog bewaren.

MARIA, moeder van den Heer,
 Zie ook op deez' vergad'ring neêr,
 Bescherm ook ons op onze paden;
 ANTONIUS VAN PADUA,
 Gij gaat ons voor — wij volgen na,
 Elk zal dit toonen door zijn daden.

VII.

Si quaeris miracula.

Als ge naar mirak'len ziet;
 Dood en dwaling, onheil vliedt;
 Satan vlucht, de pest houdt op;
 Krankten staan genezen op.

Zee bedaart, de boei valt neer,
Ledematen leven weêr;
Zaken, die verloren zijn,
Liggen in den zonneschijn.

Voor die bidt en vast betrouwt,
Groot of klein, en jong of oud,
Gaan gevaar en nood voorbij,
Want zijn helper staat terzij.

Tuigt het, die geholpen zijt,
Meldt wat Padua belijdt
Hem ter eer! Met reden dus
Prijzen wij ANTONIUS.

Eer den Vader, en den Zoon,
En den Geest, één God, Wiens troon
Geen verand'ring ondergaat,
Eeuwig stond en eeuwig staat.

BIBL. CONV.
O.F.M.
WJCHENS

VIII.

De geest des gebeds.

Als de geest des gebeds onze zielen bezielt,
 Dan ziet men ons dikwijls ootmoedig geknield,

En bidden met volle vertrouwen;

Dan staamlen de lippen zoo menige beê;

En stijgen de harten al biddende meê.

Dát bidden móet God wel aanschouwen. (*bis.*)

Als de Geest des gebeds onze zielen geleidt,
 Dan worden ze een akker, met zorgen bereid

Om dauw en om regen te ontvangen;

De gratie van God is die regen en dauw,

Die wij van den Heer, Zijn beloften getrouw,

Wanneer wij hem bidden erlangen. (*bis.*)

Als de Geest des Gebeds over zielen beschikt,
 Genade den akker des harten verkwikt,

Dan bloeien er deugden als bloemen.

Valt daar, in die aarde, het zaad van Gods woord,

Dan brengt het het zestig- en hondervoud voort.

Die zielen zijn zalig te noemen. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen vervult.

De geest, die den geest van de wereld niet duldt,

Dan wordt ons de wereld steeds kleiner;
 Verzaadt zich de raaf in het slijk aan een lijk,
 De duif neemt naar de arke bij Noë de wijk;
 Die lucht is gezonder en reiner. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen doordringt,
 Dan hindert ons niets van hetgeen ons omringt,
 Al dreigen ook groote gevaren:
 Te midden der regens wordt Noë niet nat,
 Noch iets van dat alles, wat de arke bevat;
 Als hém kan God óns ook bewaren. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen verlicht,
 Dan schrikken wij niet, schoon geplaatst voor
 een plicht,
 Die moog'lijk de schouders zal drukken;
 Al zoetjes en zachtjes, toch krachtig en sterk,
 Trekt hij ons — wij doen het gebodene werk;
 En heerlijk de vruchten te plukken. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen gebiedt,
 Dan bidden wij nog, ook al bidden wij niet;
 Verstrooiing kan zulks niet beletten.
 De meening van 's morgens: „'k doe alles voor God”

Zal werken en lijden, bij 't reinste genot,
Met goud van verdiensten omzetten. (*bis.*)

Ook ANTONIUS leidde die geest van gebed,
Waar Vader FRANCISCUS, zoo waakzaam, op let;
Wien hier al het tijd'lijk moet dienen.
De studie der wijsheid en heil'ge Schriftuur
Maakt hem tot een Cherub in kennis — in vuur
Tot eenen van U, Seraphienen. (*bis.*)

Ook ANTONIUS heiligt zich zelve het eerst;
Die plicht rust op allen, op allen, ten zeerst;
Van d'overvloed moeten wij geven.
Wat JESUS ons leert heeft Hij zelf eerst gedaan.
Prijs bidden en werken en lijden dán aan,
Als ge ook door dien geest wordt gedreven. (*bis.*)

Ook ANTONIUS werd door dien geest tot een held,
Die, kalm en bedaard toch zijn vijanden velt;
En luisterrijk is zijn victorie.
o Vader, wij bidden verwerf ons dien geest,
Die óns hart het eerst en dan and'ren geneest,
Als Gij leven wij voor Gods glorie. (*bis.*)

IX.

Het kindje Jesus verschijnt aan Antonius.

Gods almacht blijft almacht,
 Erkent men ze ook niet.
 Maar blind, die in 't schepsel
 Den Schepper niet ziet.
 Gods wijsheid blijft wijsheid,
 Al noemt men ze dwaas;
 Gods vrede blijft vrede
 Al maakt men geraas.
 Gods goedheid blijft goedheid,
 Al wordt ze ook misbruikt;
 Voorzienigheid ziet, wie
 Zijne oogen niet luikt.

Gods liefde, blijft liefde,
 Al blijft de ménsch koud;
 Het Zijn blijft Gods wezen,
 Al worden wij oud.
 Gods schoonheid blijft schoonheid.
 Al boeit zij hém niet,
 Die in het vergank'lijk
 Slechts schoonheden ziet.

De glorie des Heeren
 Vertoond 't firmament :
 In zon, maan en sterren,
 Aan allen bekend.

Elk druppeltje regen,
 Dat valt op onze aard,
 Wijst ons op een Vader,
 Onz' dankbaarheid waard.
 Elk diertjen en plantje
 Zegt : „God is alwijs”
 En vraagt, dat onz' stemme
 Dien Vader meê prijs'.
 De schepping, verlossing,
 En 't heil, dat ons wacht,
 Vereischt, dat Hem eere
 En dank wordt gebracht.

De heiligen lezen
 Alom en elk uur
 Den naam van den Schepper
 In 't boek der natuur.
 Dat lezen heft handen
 En harten omhoog

Tot Hem die dat alles

Aan 't niet eens onttoog.

Maar 't boek der genade

· Zegt ons nog veel meer:

„Hoe goed en barmhartig

„Is God onze Heer.”

„Aan God zij de glorie

Den menschen zij vreê”

Zoo zingen daar de engelen,

In Bethlehems steê.

Een kindjen in doeken

Ligt daar in een stal;

Dat ons 't Evangelie

Verkondigen zal.

Dat kindje in de kribbe

Is God en Mensch saam:

De ware Messias

En JESUS Zijn naam.

Het trekt tot Zijn kribbe

De herders van 't veld;

Wien Hij Zijn geboorte

Door engelen meldt.

Drie koningen komen ,
     En komen van verr ;
 En wie was zijn bode ?
     En wondere ster.
 Wat zijn ze gelukkig !
     Gelukkig bij Hem ;
 Waarom ? wel zij volgden
     Zijn roepende stem.

Het zaligst van allen ,
     Geknield op die plek ,
 MARIA , Zijn Moeder —
     De Maagd zonder vlek.
 o Moeder van JESUS ,
     o Goddelijk kind ,
 Welzalig , die beiden
     U beiden bemint !
 FRANCISCUS beminde
     Dat kindje zoo teêr.
 Hij maakte een kribbe
     In 't bosch , Hem ter eer.

ANTONIUS' deugden
     Verspreidden een geur ,

Dat 't kind hem verscheen , met
 Geslotene deur.
 De leilie der kuischheid
 Zag het in zijn hand ;
 In 't hart liefde en ootmoed ,
 Geloof bij verstand.
 Hij ijvert Gods glorie ,
 Als 't Goddelijk kind :
 Vandaar dat ook JESUS
 ANTONIUS mint.

X.

Godsvrucht beloond.

De Mis is half, het klokje klept :
 Ons Heer wordt opgeheven.
 ANTONIUS is aan zijn werk ;
 Doch knielt, als waar hij in de kerk.
 Schoon voorbeeld ons gegeven.
 Dat oogenblik is best besteed ,
 En zal het werk niet hinderen.
 De heil'ge kerk gebiedt het niet

Ofschoon zij het zoo gaarne ziet,
 Bezorgd voor hare kinderen.

Al wie in staat van gratie is
 Deelt zeker in den zegen,
 Dien 't offer om zich heen verspreidt;
 Maar die door deez' godvruchtigheid
 Nog ruimer wordt verkregen.
 Gij zondaar zelf, hoe zwart uw ziel
 Van zonden mogen wezen,
 Hoop, als gij dit godvruchtig doet,
 Dat JESUS' Godd'lijk offerbloed
 Uw wonden zal genezen.

Wat zal ons heil daarboven zijn?
 Wat is ons heil hieronder?
 't Is God! — ANTONIUS knielt neer,
 Zoodra hij hoort „daar is de Heer”;
 God loont dit door een wonder.
 Hij kan de heil'ge Hostie zien,
 Die daar wordt opgeheven:
 Geen want of muur biedt wederstand:
 Gods almacht schoof die aan een kant.
 Wat leert ons zulk een leven!

XI.

Zuiverheid.

Parel van het schoonste water,
 Heilige deugd van zuiverheid!
 God is uw belooner later —

God, Die hier uw lof verbreidt.
 JESUS, wordende onze broeder,
 Kiest MARIA tot zijn moeder;
 Daar zij deze deugd bemint.
 Maagd en Moeder is zij samen;
 Hem en Haar zou dit betamen,
 Zulk een Moeder, zulk een Kind. (*bis.*)

Reine bronnen, heldere beken,
 Bieden zuiver water aan.
 Zuiver leven is een teeken
 Van wat binnen om moet gaan.
 Goede boomen, goede vruchten
 Zoo gezelschap, zoo genugten;
 Zuiv're harten, zielevrêe,
 Werken, woorden en gedachten
 Leeren wat men hoog moet achten,
 Geven ieder lessen mée. (*bis.*)

Vluchten, vasten, bidden, waken,
Was den heil'gen nooit te veel;
Strijdend naar den palm te haken

Was hùn, is òns aller deel.

Ook ANTONIUS heeft gebeden,
Met MARIA's hulp gestreden,

En als held gezegevierd.

Laten wij den moed niet zinken

Dan zal ook die parel blinken

Aan de Kroon, die ons eens siert. (*bis.*)

XII.

Tong van den H. Antonius.

„Gezegende tong van ANTONIUS

(Riep BONAVENTURA weleer)

„In 't graf onbedorven het blijkt dus

„Hoe kostbaar gij zijt voor den Heer.

„Nóg houdt gij niet op Hem te loven —

„Die kracht mocht de dood u niet rooven

„Gij doet wat gij steeds hebt gedaan,

„Door wond'ren uw roeping bewijzen,

„Gij leerdet ontelb'ren Hem prijzen.”

Wij sluiten bij dezen ons aan.

Eenige stemmen.

ANTONIUS stierf heilig;
 Zijn ziel bij God is veilig:
 Bewijs — mirak'len veel en groot —
 De Kerk erkent zijn glorie,
 En roemt ons zijn victorie,
 Reeds 't eerste jaar na zijn dood.
 (Allen.) „Gezegende tong . . . .

Eenige stemmen.

Die glorie zal niet tanen
 Bij dankbre Paduanen:
 Noch geld noch arbeid wordt gespaard.
 Voor al zijn gunstbewijzen
 Doen zij een kerk verrijzen,
 Een kunstgewrocht, hun adel waard.
 (Allen.) „Gezegende tong . . . .

Eenige stemmen.

Zij zal den schat bewaren,
 Die twee en dertig jaren
 Niet ver van daar begraven lag.
 Haar edelste gesteente

Is minder dan 't gebeente,
Dat zij van hem bezitten mag.

(Allen.) „Gezegende tong....

Eenige stemmen.

In 't open graf daaronder
Aanschouwen zij een wonder,
Dat allen met verbazing treft:
Dat de aarde 't vleesch verteerde,
Maar zijne tóng niet deerde,
Die zwijgend nog Gods macht verheft.

(Allen.) „Gezegende tong....

Eenige stemmen.

Ze is blozend, schijnt te leven,
En balsemgeur te geven.
Nog wordt die heilige tong vertoond,
God leert ons door dit wonder
Hoezeer Hij reeds hieronder
Den ijver van Zijn dienaar loont.

(Allen.) „Gezegende tong....

XIII.

L I J D E N.

„Of lijden en sterven”
 Riep eenmaal THERESIA uit.
 „Niet sterven maar lijden”
 Riep weder eene andere bruid.
 De een wenschte te sterven
 Om 't hemelsche te erven;
 Of liever, als PAULUS, met Christus te zijn;
 Zij beiden verzochten te lijden;
 Haar lijden gaf JESUS verblijden;
 En JESUS' verblijden verzachtte haar pijn.

FRANCISCUS, die Seraf
 Van liefde, beminde het kruis;
 Die toon klonk hem schooner
 Dan 't lieflijkste snarengeruisch.
 Wat hem het meest griefde
 Was dit dat zijn liefde,
 Zijn JESUS, gekruisigd, niet meer werd bemind.
 De Heer kwam FRANCISCUS beloonen;
 In hem ons Zijn wonden vertoonen,
 Heil u, die in 't kruis uwe zaligheid vindt!

Die heiligen schouwden
 Zoo gaarne naar Golgotha's top;
 Zij zagen — en bouwden
 Bij JESUS hun celleken op.
 De Godmensch, vol wonden
 Tot delging der zonden;
 Het hart van de Moeder, doorboord met een zwaard;
 JOANNES, de heilige vrouwen,
 Die lijdend den Lijder aanschouwen;
 't Roept alles „Is JESUS uw liefde niet waard?"

ANTONIUS zegen
 Vangt eveneens aan met het kruis,
 Door kracht van dit teeken
 Verdrijft hij het helsche gespuis.
 BERARD en Gezellen,
 Gij kunt ons vertellen,
 Wat liefde voor 't kruis in ANTONIUS gloeit:
 Hij ziet uwe wonden nog rooken,
 En voelt reeds zijn hart gansch ontstoken
 Voor 't land, waar hij ziet dat de martelpalm groeit.

Het lijden kan pijnen,
 Perst tranen uit oog en uit oog;

Me
 De
 o
 Is
 De
 W
 He
 Za

Maar een blik op JESUS
 Vaagt ons ook de wangen weer droog.
 Ook de arbeid kan drukken;
 Maar vruchten, te plukken,
 Vergoeden ook alles — zoo 't lijden voor God.
 Met moed dan de driften bestreden!
 En onder de leuze geleden;
 „Mijn zoetste genot
 is het lijden voor God.”

XIV.

Heilige dood van Antonius.

Men plukt een rijpe vrucht heel licht van haren stengel;
 De vlucht tot God is zeer gemak'lijk voor een engel:
 o Heil'ge ANTONIUS! een wenk van God den Heer
 Is u genoeg — Gij zijt bij God — en hier niet meer.

De schoonste en fijnste bloem, al staat zij onder honderd,
 Wordt door een kenner licht gezien, geschat, bewonderd:
 Het ongeschapen oog, dat in zijn keus niet faalt,
 Zag in ANTONIUS' deugd de schoonste bloem gemaald.

Die parel, rijk van gloed, en van onschatbre waarde,
 Was voor den hémel goed; zij was te schoon voor de aarde.
 Zijn reine ziel stijgt op tot voor den troon van God;
 Doch láát ons nog een schat in 't stoflijk overschot.

Zijt gij met Christus mée, naar PAULUS woord, verrezen,
 Dan moet hetgeen gij zoekt het bovenaardsche wezen;
 Het rijk, waar Christus zit, 's Vaders rechterhand;
 Zint dan den hemel, en niet de aarde, als vaderland;

Dat deed ANTONIUS, die zoon van deugdzame ouders;
 Hij droeg des Heeren juk reeds op zijn kinderschouders;
 Den hemel hield hij bij zijn leven in het oog;
 Geen wonder dat zijn ziel zoo vrij ten hemel vloog.

Hij leerde vroeg zich zelv' en al het aardsch versmaden;
 Ja koos met vrijen wil wat de Evangelies raden.
 Zulk goed begin wordt met een heerlijk eind bekroond,
 Terwijl een Zaal'ge dood een heilig leven loont.

XV.

Geloof.

Het geloof is eene gaaf, en een gave van God,
 Een der grootste, die God ons kan geven.

Door zijn licht zien wij duidelijk elk Godlijk
gebod;

Het volbrengen van deze is ons leven.

Is het licht van de rede gelijk aan de maan;

Door de zonde staat veel in het duister;

Door 't geloof zien wij alles in 't zonnelicht
staan,

En omgeven met godlijken luister.

Wij aanbidden niet enkel Gods scheppende
hand,

Die wij alles met wijsheid zien leiden;

Ook aan 't kruis op den berg van Calvarie
geplant,

Zien we een hand eenen balsem bereiden.

't Is de hand des Verlossers zoo gruwzaam
gewond,

Die zijn bloed tot ons heil wil vergieten:

Tusschen God en den mensch sluit Hij 't vrede-
verbond.

Ja wij kunnen Gods vriendschap genieten.

Als gehoorzame kind'ren der heilige Kerk
 Zijn wij kindren van God, haren Stichter.
 Door zijn hulp en haar hand wordt ons daag-
 lijks het werk,
 Het groot werk onzer zaligheid lichter.

Zijne Godlijke leer is het voedsel der ziel;
 Als een moeder deelt zij ons dat mede.
 Zijn genade biedt zij aan die staat, en die viel
 Zij bewaart en bezorgt ons den vrede.

Maar zooveel erkennen, of kennen haar niet,
Of zij willen haar lessen niet hooren.
Help, ANTONIUS, help! waar Gij hulp noodig
ziet :

Want verlost en gaan anders verloren.

Het geloof en ANTONIUS is sterk, en zoo groot,
 Dat hij gaarne zijn leven wil geven.
 Gelijk JESUS zijn bloed voor de waarheid ver-
 goot,

Zoo zoekt hij voor die waarheid te sneven.

Het geloof van ANTONIUS is levend genoeg,
De gevaren bij Ketters te trotsen.

Dit was de arbeid, dien God van ANTONIUS
vroeg;

Hij buigt harten, nog harder dan rotsen.

Het geloof van ANTONIUS dringt door in de zee,
En roept visschen, waar menscheen niet luis-
teren;

En de Heer doet een wonder, en werkt met
hem meê

Om den mensch aan zijn woorden te kluis-
teren.

Het geloof van ANTONIUS ducht geen gevaar,
Ook als hij eenen dwingeland nadert:

Ezzelino verschrikt bij de woorden: „barbaar”

„Om uw hoofd is Gods gramschap ver-
gaderd.”

Het geloof van ANTONIUS gebiedt aan een dier:

„Eer uw Schepper, uw God, hier verborgen

„In de heilige Hostie; het aarzelt geen zier,

En het knielt, en vergeet zijn verzorgen.

Het geloof van den Heil'ge heeft wond'ren gedaan:

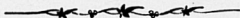
Hij kon duizenden zondaars bekeeren.

Laten wij ook geloovend niet werkeloos staan,
Maar hem volgend Gods glorie vermeeren.

Wij, o Vader! gelooven, bewaar ons geloof!

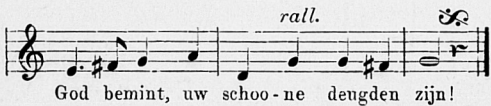
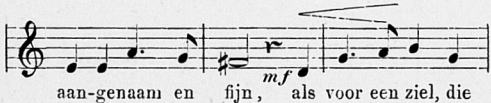
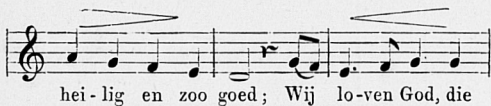
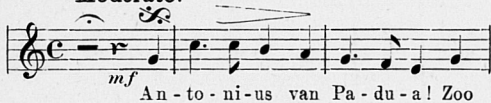
Dat en woorden en werken het toonen;
Dat geen list en geen lust van dien schat ons
beroov' ;

Maar de Hemel ons eeuwig mag loonen.

I.
PATROON. (1)

Moderato.

(1) Melodiën van Jos. BELTJENS.

II.

NEDERIGHEID.

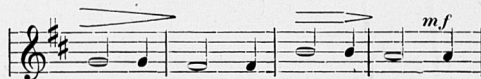
Andante.

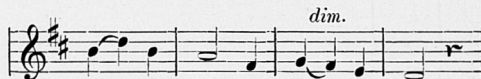
Ar - me moe - der des Ver-

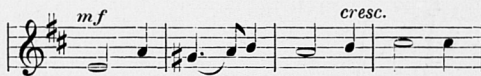
los-sers, schoon een spruit van Da-vids stam;

ne - drig huis-je in Na - za - reth, waar

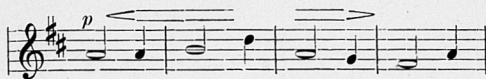
Ga - bri - el eens bin - nen kwam;

Jo - zef, Je - sus' voed-ster - va - der,

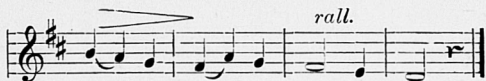
hei - lig en recht-vaar - dig man;

Die de nood - ruft voor de zij - nen

slechts door ar - beid vin - den kan,

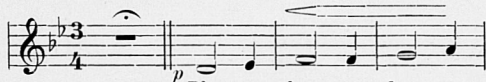

slechts door ar - beid vin - den kan.

III.

VERBORGEN LEVEN.

Andantino.

Bloe-men kun - nen de oo-gen

boei-jen, als ze heer - lijk staan te

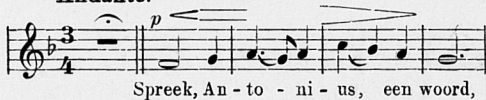
bloei-jen in haar vol - le kleu - ren-pracht;

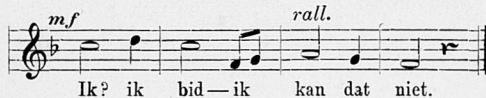
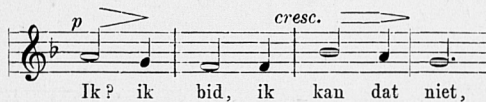
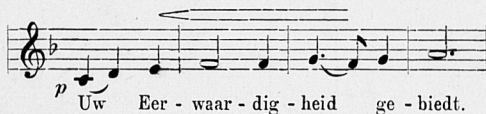
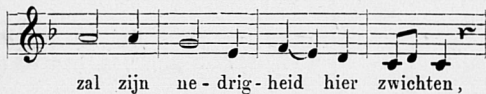
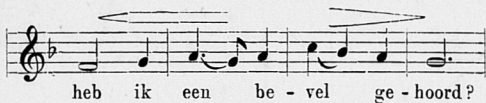

IV.

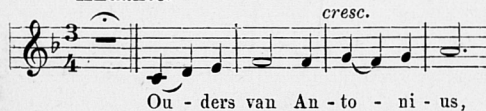
GEHOORZAAMHEID.

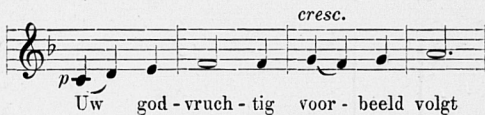
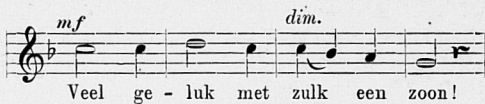
Andante.

V.

BEZIGHEID.*Andante.*

VI.

DEVOTIE VOOR DE H. MAAGD.

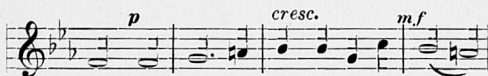
Andante.

Zijn hart zoo schoon van af zijn

jeugd, ont-vank-lijk voor de groot-ste

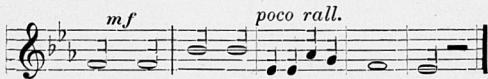
deugd; maar bloot-ge-steld, als elk, aan strij -

den; Het le - ven is een strijd op

aard; goed strij - den is den He - mel

waard; Dat hart zal hij Mari-a wij - den.

VII.

SI QUAERIS MIRACULA.

Andante.

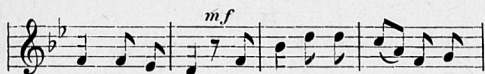
p Als ge naar mi-rak'-len ziet,
 Dood en dwa-ling, on-heil vliedt;
 Sa-tan vlucht, de pest houdt op,
mf kran-ken staan ge-ne-zend op.

VIII.

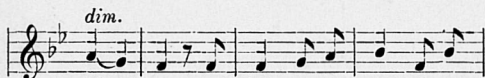
DE GEEST DES GEBEDS.

Moderato.

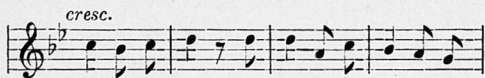
p Als de geest des ge-beds on-ze
 zie-len be-zielt, dan ziet men ons dikwijls oot-

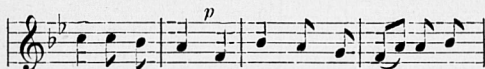
moe-dig geknield en bidden met vol-le ver-

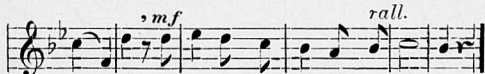
trou - wen; dan staamlen de lip-pen zoo

me-ni-ge beê; en stijgen de harten al

biddende mee, Dat bid-den moet God wel aan-

schouwen, Dat bidden moet God wel aanschouwen.

IX.

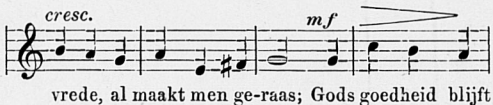
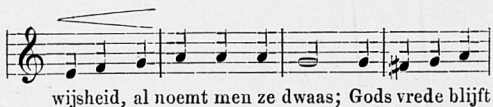
HET KINDJE JESUS VERSCHIJNT AAN ANTONIUS.

Andantino.

Gods almacht blijft al-macht, er -

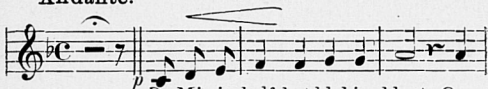

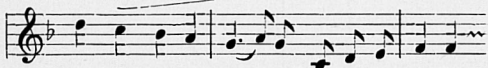
X.

GODSVRUCHT BELOOND.

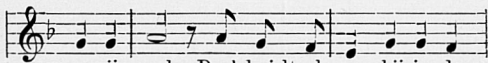
Andante.

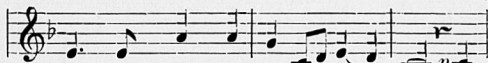
De Mis is half, het klokje klept: Ons

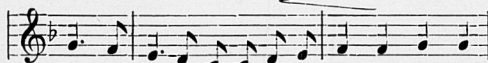
Heer wordt op-ge - he - ven, An-to - ni - us is

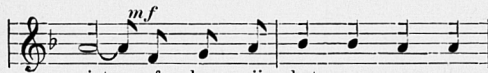
aan zijn werk; Doch knielt, als waar hij in de

kerk, schoon voor-beeld ons ge - ge - ven *p* Dat

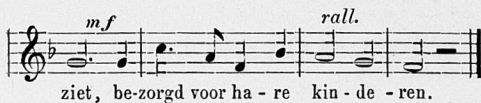
oo-gen-blik is best besteed en zal het

werk niet hin-deren, de heil-ge kerk ge-biedt het

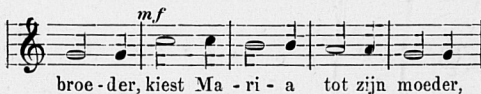
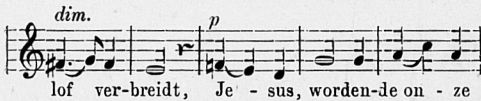
niet — of-schoon zij het zoo gaar - ne

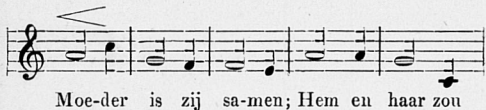
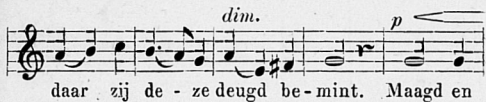

XI.

ZUIVERHEID.

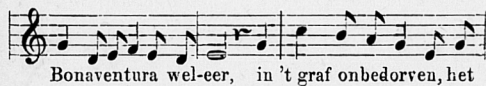
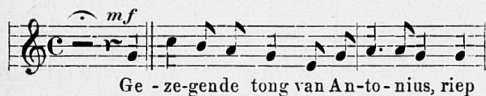
Andantino.

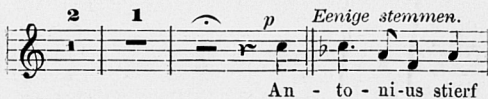
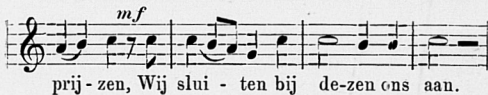
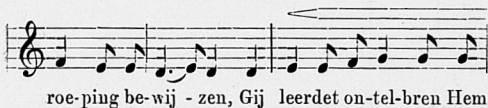
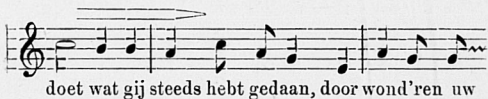
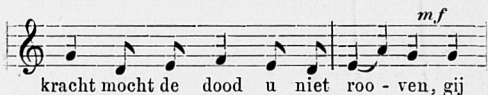
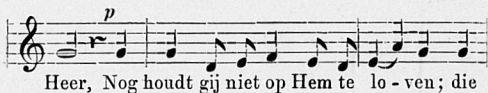

XII.

TONG VAN DEN H. ANTONIUS.

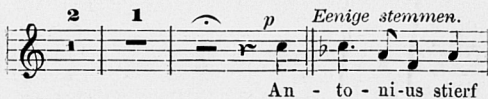
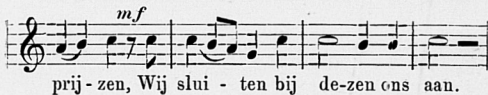
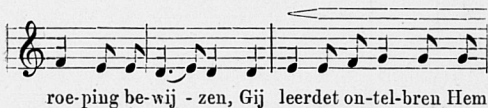
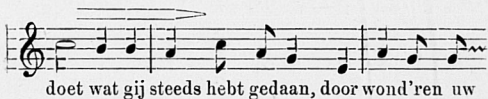
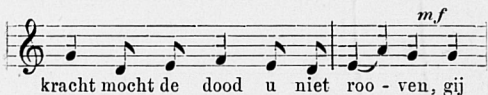
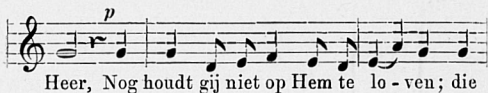
mf
 hei - lig, zijn ziel bij God is vei - lig; Be -
p
 wijs: mi - rak'len veel en groot. . De kerk er -
 kent zijn glo - rie en roemt ons zijn vic -
 to - rie, reeds 't eer - ste jaar na zij - nen
mf *Allen.*
 dood, reeds 't eer - ste jaar na zij - nen dood. Ge -

XIII.

LIJDEN.

Moderato.

p *cresc.* *mf*
 „Of lij - den of ster - ven,” riep

mf
 hei - lig, zijn ziel bij God is vei - lig; Be -
p
 wijs: mi - rak'len veel en groot. . De kerk er -
 kent zijn glo - rie en roemt ons zijn vic -
 to - rie, reeds 't eer - ste jaar na zij - nen
mf *Allen.*
 dood, reeds 't eer - ste jaar na zij - nen dood. Ge -

XIII.

LIJDEN.

Moderato.

p *cresc.* *mf*
 „Of lij - den of ster - ven,” riep